

hľadiac na ustanovenie § 470 Osp. *) na osud tohoto sporu právne bezvýznamná a nemá opodstatnenosti sťažnosť, že žalujúca strana nemá sporovej spôsobilosti.

Čís. 15710.

Vedomosť vymáhajúceho veriteľa, že na dlžníka — obchodníka — vedú exekúcie aj četní iní veritelia, stačí k dokázaniu jeho vedomosti o dlžníkovej insolvencii podľa § 34 konk. por.

(Rozh. zo 4. decembra 1936, Rv IV 80/36.)

Správca úpadkovej podstaty napadol žalobou na základe bodu 2., odst. 1 § 34 konk. por. exekučné záložné právo nadobudnuté žalovaným mestom mobilárnymi exekúciami, vedenými proti úpadcovi pred vyhlásením konkurzu.

Oba nižšie súdy žalobe vyhověly tak, že napadnuté exekučné záložné právo vyhlásily voči konkurzným veriteľom za bezúčinné.

Najvyšší súd dovoláciu žiadost' žalovaného mesta zamietol.

D ô v o d y:

Najvyšší súd zistil z exekučných spisov okresného súdu v B. č. E 3366/32, sdelených na pojednávaní pred súdom I. stolice dňa 10. apríla 1935, že proti úpadcovi vykonala firma B. dňa 28. júna 1932 exekúciu, a to od 8 hod. rano (č. E 3366/32), k tejto exekúcii pripojilo sa v ten istý deň o 9 hod. 05 min. žalované mesto s vecou E 3886/32 a vdova po zomr. Albertovi P. s vecou č. E 1275/32. Za žalované mesto intervenoval za advokáta Dr. Ladislava M. Juraj V.

Keď tedy žalované mesto počalo zabavovať hnutelnosti úpadcu, ktorý bol vtedy nesporne obchodníkom, trpel tento už výkon druhej a tretej exekúcie v ten istý deň.

Obchodník, ktorý trpí, aby jeho hnutelnosti byly zabavené exekučne, miesto toho, aby pohľadávku zaplatil, alebo uložil do súdneho depozitu, dal nepochybne na javo, že nie je spôsobilý platiť.

Nemôže byť tedy pochybným, že úpadca už nebol spôsobilý platiť vtedy, keď sa zástupca žalovaného mesta hlásil cieľom výkonu exekúcie E 3886/32 u výkonného orgánu vykonávajúceho exekúciu v prospech iného veriteľa, a že tejto nespôsobilosti úpadcu platiť Juraj V. musel sa dozvedieť už pri hlásení sa u výkonného orgánu, lebo videl alebo aspoň vidieť musel, že tento vykonáva exekúciu proti úpadcovi obchodníkovi.

Vo zvýšenej miere platí to všetko na ostatné napadnuté exekúcie.

Výšspomenuté zabavenie, započaté dňa 28. júna 1932, bolo vykonávané bez prerušenia do dňa 19. resp. 26. júla 1932, a už dňa 28. júna

*) § 106 Osp.

1932 o 14 hod. 15 min. pripojilo sa k doterajším vymáhajúcim veriteľom viac ďalších veriteľov, a potom v nasledujúcich dňoch ešte ďalší veritelia, a medzi tými žalované mesto dňa 2. júla 1932 s vecou E 4267/32 a dňa 11. júla 1932 s vecou č. E 4367/32, u ktorých intervenoval v zastúpení žalovaného mesta za advokáta Dr. Ladislava M. tiež Juraj V.

Z toho je zrejmé, že žalované mesto nadobudlo napadnutými zabaveniami exekučné záložné právo, teda zaistenie v takej dobe, keď exekút (pozdejší úpadca) už nebol spôsobilý platiť, a že žalované mesto sa dozvedelo o tejto neschopnosti úpadcu ešte pred započatím prvého zabavenia, lebo vedomosť Juraja V., ako zástupcu žalovaného mesta pri výkone exekúcie na hnutelnosti nahrádza vedomosť zastúpeného mesta.

Bezzákladne sťažuje si tedy žalované mesto, že nižšie súdy porušili ustanovenia 2. bodu, 1. odstavca § 34 konkurzného poriadku, keď žalobe vyhoveľ, keďže nebolo sporné, že konkurz bol vyhlásený ešte pred uplynutím 6 mesiacov, počítajúc odo dňa zabavenia.

Stanovisko žalovaného mesta, že jeho vedomosť má sa ináč posúdiť než vedomosť fyzickej osoby, je v rozpore s právnym pravidlom, že vedomosť zástupcu nahrádza vedomosť zastúpeného.

Stanovisko žalovaného mesta, že žalobník mal dokázať, že žalované mesto vedelo aspoň pri započatí zabavenia, že dlžník je insolventný, je síce správne, avšak podľa vyššie uvedených, táto vedomosť žalovaného mesta ide z exekučných spisov nepochybne na javo.

Pri takých okolnostiach bolo treba dovoláciu žiadosť zamietnuť ako bezzákladnú.

Čís. 15711.

I. Oprávnenosť nároku arendátora na úpravu arendovného podľa vl. nar. č. 164/1933 Sb. z. a n. nemôže byť riešená v spornom pokračovaní.

II. Po uplynutí lehoty určenej v § 5 (2) vl. nar. č. 164/1933 Sb. z. a n. do arendy dávajúci nemôže už vzniesť námietku proti úprave arendovného, uplatnenej arendátorom.

(Rozh. zo 7. decembra 1936, Rv III 507/36.)

Proti žalobe, ktorou sa žalobníci (do arendy dávajúci) domáhali na žalovanom (arendátorovi) zaplataenia nedoplatku arendovného, bránil sa žalovaný tým, že dňa 4. septembra 1933 oznámil žalobníkom svoje nároky na úpravu arendovného v smysle vl. nar. č. 164/1933 Sb. z. a n., proti čomu žalobníci nepodali námietky, a podľa tejto úpravy na arendovnom nič nedlhuje. Súd I. stolice žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudok súdu I. stolice zmenil a žalobe čiastočne vyhovel. Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu, pokiaľ žalobe vyhovel, zmenil a v tejto časti obnovil rozsudok súdu I. stolice, inak dovoláciu žiadosť zamietol.